په قتل پښیمانه یم
Ketabton.com
لیکوال: محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

ليکوال :

محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: لیکوال

ډیزاین: رحمن الله بهیر

د پښتۍ انځورګر: حسیب الله رایان

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرګ ورور غمونو يې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاکبر،اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
ځومره سخت ،ځومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
ټيپي نجلۍ
د مور نصيحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبري
د اختر کالي
يواځي
يه بچه کس کاهی
ماشومان
له وربځي وېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنیانو د راتګ یوه شپه
عجیبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهارى
عجیبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلى
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورې د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو میاشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ایبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بیټ نیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن شریف

سلیم په کوچنیو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راوویست، څو ځلې یې ښکل کړ او بیا یې د مېز پر سر کېښود.

مور یې پرې غږ کړ:

زویه !

ستا خو نن د قران شریف ازموینه ده، قربان یې له نامه شم، ولې دې له بکسې راوویست ؟

هغه مخ ور واړو:

مورې !ته رښتیا وایې، خو زه نور قران کریم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راوویستې: څوانیمرګ شې ، ولې ؟

د سلیم ، ستونی ډک شو، په ژړغوني انداز یې وویل:

مورې!

مورې ته ملاصاحب ویلي چې، د قرانکریم باید ډېر قدر وشي، بېځایه

غورځول یې لویه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شریفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سلیم له کوټې ووت، موریې لړزې ونیوله، کله یې د مېز پر سر قرانکریم ته کتل او کله یې کړې ښېرا (څوانیمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د لیندۍ ۲۴ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

ټولې ميرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آيت کرسي پرې ليکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې ياد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تويولې .

خو د کمينې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدوو .

يوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهيسې يې سترګې نه دي پټې کړي، په يوه چيغه ده. مورې ويل، کور کې به پرې خداى ورحمېږي خو داسې ونه شوه، بايد د ډاکټر غم وخورو .

کمينه بيا کټ کې واوښته او له درده يې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس يې سترګې خښې کړې:

زويه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هيڅ نه و.

خو چې دنيا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخيستو راته نوې اميدونه را کول.

يو دم يې مخ سور شو، سترګو کې يې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې، شونډې يې ژر- ژر رپېدلې .

زويه !

ته خو لا زلمى شوى هم نه وې چې... يو چيغه يې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې ميرمنې حيرانې وې، په څه خوارى يې کټ ته پورته کړه، يو ناڅاپه بيا نيغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته يې مخ را واړو :

نه، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم ليدلی، هغه هم راته ولي، وژني يې، دلته جنګ دى، جنګ ککرې خورې....

۱۳۸۹، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل

له خو اونیو راهیسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترخنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ویل: زه په حقه یم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې داوي چې، ښه عدالت تامین شي .

نن بیا د محکمې خواته ولاړ وم. یو تن، چې شاید له پخوا یې ځارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عریضه خو دې وشړېده، خو که څپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پيسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عينکو لاندې موسک شو ، خو چې پاکټ يې خلاص کړ او په کلدارو يې سترګې ولګېدې ، په تنده کې يې کرې ورې ليکې پيدا شوې (*) ، عينکې يې لرې کړې او بيا يې خوله پرانيسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانيو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانيو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اورېده کړه : يو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هيڅوک څه نه وايي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګياوو خو ما په ديوالونو هغو ليکلو ايتونو او احاديثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخيستلو په اړه ليکل شوي وو .

۱۳۸۸،کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانيو ارزښت لوړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکټايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پټنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په ښېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رييس صاحب، ځنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيچي په پټی خوله ښخه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپرکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غږ کړ:

رييس صاحب !

په دې پول به يواځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: تاسو خو پرې تېر کړئ ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزين ورو- ورو را روان شو ، غره هار يې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيراني – حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې رانو.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې ورې وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو ببرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت يوسف عليه السلام ته!

ای د خدای ج نيازبين پېغمبره! ای د خوبونو رښتينه تعبير کونکيه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبير کړی و ، رښتيا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر يې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبير وکړ چې، عمر يې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتيا هم همداسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسينه!

موږ هم يوه رښتيني تعبير ته اړتيا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په نوم راغلي د سوال پيسې د څو جنابانو جيبونو ته ځي.

موږ په تنها کو لاسونو ګټلې پيسې د دې لپاره ورکوو چې، په عريضه مو يو تش لاسليک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پيسې اخيستل کېږي، د کومو پر ديوالونو چې(و اذا حکمتم بين الناس ان تحکموا بالعدل ... الايه) ليکل شوي وي.

خو ای د خدای ج نيازبين پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په ويښه کېږي.

د دې تعبير له چا وغواړو ؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتينو يې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبير قياس وکړو نو دوه نتيجو ته رسېږو:

يا زموږ د ولس عمر ختم دی او يا د دې نظام!

۱۳۸۸د غويي ۲۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

يو ناڅاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غبږ – غبږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جګ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېووت.

سمدستې له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپيلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هر ډز سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل – غلبيل شوى و ، چلونکي يې پر اشترنګ سر ايښى و او يو بل، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځاى ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو يواځې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه ! ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږدې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته وښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ يې کاوه چې پټ يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې ورېځه خپره شوه؟ ولې مېندې خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مړې – مړې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه تو‌پ کړ، يو تنکی بچی يې له څټه ونيو ، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بريدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو ، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلګيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو- ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و ، شايد د ياد پروګرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو که دوی زمورږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله_ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راتوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار یې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یو ځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښنه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زمورږ میندی لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. یوازې رډې-رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندی ، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهیسې روانې دي او لا یې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوحوته اړتيا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تاسو هم ليدلې وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لينده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کرى) ياني: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې ليکل شي :((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا لوحې يوائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګريزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکارېان ګرځي کنه!!!

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

يو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له يوه موټره څو کسانو يو تابوت را کوز کړ او بيا يې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي کالي يې پرتن و ، د بوډۍ مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژړغوني انداز وويل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېرى له لاسه ورکړ ، هغه ډېر ديندار ه و ، حتى په جګړه کې يې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خداى ج به يې حتماً و بښي، د وطن او دين په لاره کې قربان شو ، اوس به يې روح په جنت کې وي.

پوځيان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د کلا مخې ته شور شو ، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې يې په غاړو کې پراته وو ،په بېړه يې تابوت را د ننه کړ.

يو تن چې، د پټکي په پيڅکه يې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حيرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوى د اسلام په لاره کې سرکښېښود. د خداى پاک رضا يې حاصله کړه ،اوس به جنتونو کې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره سخت، څومره اسانه

تابوت یې یوه ورځ مخکې کلي ته ر سولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچیو سیل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډبرو او دیوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دوارو پټونو پرانیستی پاتې و ، انګړ کې یو شور جوړ و ، څو نجونې به یو دم پرکټ ور تېیتې شوې، په کفن به او ښکې یو په بل پسې لویدلې او بیا به یو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت یې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چیغه ووته.

چې څنګه به په دروازه نوې میر منې را ننوتلې، نو ماشومان به یې له غېږو وغورځول، په کټ به یې ورمنډې کړې او بیا به یې چیغو دیوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپینې پاغوندې ایښودل شوې وې، سترګې یې پټې وې،خو شونډې یې پوره نه وې ورغلې، شاید غوښتل یې څه ووایي ، لړ ترلړه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شیبه وروسته، څو تنه کورته راننوتل، یوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره یې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

میرمن یې له واړه زوی سره راغله، خو زړه یې ټینګ نه شو کړای، بیرته یې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سینه سر ایښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو .

هدیره کې څو ځایه له تازه قبرونو میرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو یې چیغې ټپ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پیل کړ، خلکو یې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماویل: خدایه !

مورې خو هره ورځ اورو: په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پولیس، دومره ملي اردو او یا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لویه ربه ! اورېدل یې څومره اسانه دي او زغم یې څومره سخت دی!

خدایه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هدیره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو میرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر یې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه یې تازه وژلی و، جنډه یې نوې وه او لا یې د قبر له شاوخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

یو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو، یوه میرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه یې اخیستل .

د یوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به یې شناخته وټکوله، کله به یې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بیا یې شناخته وټکوله او ترڅنګ یې غلې کېناسته. له توري غوټې یې سپین کالي چې په ګریوان کې یې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر یې اوار کړل او بیا یې خبرې شروع کړې:

هه بچی، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر یې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې یې د زوی تنکی مخ وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه ! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېر اختر دې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده !

یو ناڅاپه سلګیو ونیوله:

بلا دې واخلم زویه ! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و ، په هماغه زړو کالیو کې یې ښخ کړې .

زویه ! ضد مه کوه، ته خو بل ورور هم نه لرې، زویه... !

مور هماغه شان غلې –غلې لګیاوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدلیو کالیو د ګریوان کوچنۍ هندارې لمر ته یو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر تحفه

چې ځنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، ستړي مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ړنګه بنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم بېرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وواېه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه – یوه ګرېوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې !دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې یې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

مورې!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته یې یوسه چې،راکټ یې ویشتلی و او ورته ووایه :

زما لوراوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله – کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه ځانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په خه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په ځاله کې د ورو مرغيو - چې لا يې بڼکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له مښوکې يې غوټۍ – غوټۍ وينه راوتله او ورو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکيه ودرېدم.

ماويل: خدايه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه،وږي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه !

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ويشتونکيو متې غښتلي دي او لا يې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوې.

ای لويه خدايه !

په خپل قدرت د ويشتونکيو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مينه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په وينبه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين ځادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰، د وري ۱۲مه،

کابل، پژواک خبري اژانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترورېستان

مورې په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو ، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځيني ـ ځيني يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د ترورېست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، ترورېستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يو اځې همدا نارې يې وهلې: مور ترورېستان يو و ، مور هم وژني!!

۱۳۸۲،چنګاښ

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه دربدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده ، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولې دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردې نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرينو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته ليک کوي، چا سره برقي ورېې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مويک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهيد کلمه په سره رنګ ليکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په ليدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند ليک يې لولم.

دې شناختو ، په پخوانيو احصايو بې باوره کړی يم، موږ جغرافيه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، يوه لويه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هيڅ شهيد عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته ليکل شوي: شهيد ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په يوه چاودنه کې ووژل شو.

شهيد ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوايي بريد کې ووژل شو.

او شهيد فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصايه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹،د زمري۱۲مه/ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو يو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفيسر دی او له ډېرو لرو ځايونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکيو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

يو ناڅاپه زګيروي شول او بيا د دهلېز پرده پورته شوه.

يوه نجلۍ له دربيوو ځوانانو او يوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نيولې وه او هغې چې پر مخ يې سورپوړنۍ را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ ديواله ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتيا له يوې کليوالې سيمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غړو چتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شيبه وروسته يې د اکسرې خانګې ته د ننه کړه او بيا يې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بيا يې قلم پر يوه تور ځای کېښود:

دغه ده مرمۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عمليات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره يې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بيا د ټيپي ترڅنګ يې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کليوال چاپريال ور ياد شو، هلته خو هسې هم نجونې يو غم ګڼل کېږي او بيا چې معيوبه شي نو بيا خو...

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاید هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شاید دې ورې مرمۍ یې له سترګو تول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقین کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقین حقیقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کړه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغوټه کړ، غوښتل مې د تپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

یو ځل بیا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ویل: پوښتنې ته څه اړتیا ده؟ خو یا به له ترورېزم سره د مقابلې او یا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

یواځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرمیو په تش کې وژل کېږي او یا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د لیندۍ لومړی ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نصیحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، یوه ورځ مې مور راته ویل: ګوره! مرغۍ ووېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به یې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصیحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را یاد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بیا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنیانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلې ماشومان تول ورځ خاشاکو پسې کړو په ملا ډبره، په ډبره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بیا ډبرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماویل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خو د خدای ج رحم و، مازیګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، یوه ویل: ورورہ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوي.

ما ویل: کاشکې! د راکټ ویشتونکیو میندې هم خپلو اولادونو ته نصیحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکیو ماشومانو خیال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د ورې ۱۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهډونو لوريينه کوله .

چې خنګه مې د چايوو پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.

ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله .

چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خورييه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخيستى و ، په يوه لاس کې مې د هغوى جسدونه له پښو نيولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وينه څڅېده او يوه نرۍ ليکه يې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به يې غږولې او يا به يې د خپلو بچيانو لپاره دانو ټولولو پسې پټيو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرين و ، چې د هغوى ښايسته څوانۍ او د ګېډې مجبوريت ته مې نه کتل، د بادي شپيلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلى غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ويالې په غاړه –غاړه، شنو وښو کې رارowانوم. يو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ويالې په ډنډ اوبو کې يو ښکلى مرغه ناست و ، کله به يې منبوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به يې ځاى په ځاى ټوپونه وهل او کله به يې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ يې واورېد ، سر يې راپورته کړ، خو هماغه شان يې غاړه له مينې کږه وږه کوله او وزرونه يې رپول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان یم او دغه مخلوق له مینې او عاطفې سره ټينګ پيوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپیلۍ ور برابره کړه، خو هغه بیا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بیا یې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله یې راپورته کړ نو زما خواته یې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې ولیدلې، ور خطا شو، خو هیڅ یې نشو کولی.

ځان یې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه یې پر سینه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه یې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما یې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه یې نه موند، نا هیلی شو او بیا یې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مینه، ناز او خپل ظلم را یادېږي او کله – کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را یاد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا ناارامه یم.

کله خو یو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان را نه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي؟

هغوی چې په ښایسته ځوانیو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ایکي یو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به ناارامه وي او ... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟ او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستی خبری

د لنبو او لوګيو له منځه د زګېروييو او چيغو غږونه پورته کېدل. له موټره ليکه – ليکه، ويني راوتلي .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چيغو – چيغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخميانو په راوېستلو مو پيل وکړ، يوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښي ياسين شريف يې پانې - پانې، ښنګ ته غورځېدلی و .

د موبايل د زنګ ورو-ورو غږ اورېدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبايل غږ غلی شو .

جيب ته مې لاس ورښکته کړ، موبايل او کې (OK) شوی و ، غوږ ته مې نږدې کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !

چېره يې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورږ خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل وررور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو يې وويل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لېدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نوري څه خبرې کړي وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، تر ماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سوری – سوری کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲ د لیندی ۲۵ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پواځې

چې ښنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې ښلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشينداري نصب وې، بل ښراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ــ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل ښوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر ــ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی ښخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز ښنګ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟دومره وېره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته لکه چې څه ورياد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او تول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يواځې کړم، زما په .... غږيې تپ شو ، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سیخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو ، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يواځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یہ بچہ کس کا ہیں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کوونکی وم. هريپور کمپ کې اوسېدو ، هيڅ تفريحي ځای مو نه درلود .

په انګړ کې مو يوه د ارهټ ونه ولاړه وه چې، بوی يې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ايښې وه او يوازې شين والي ته يې خوشحاله وو .

شايد همدا لامل به و چې، د مکتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم تږوله ورځ په ختينه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډيو اورېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... کوم بيتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوی يې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځای کېږي او څوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا رایاد شو؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته يې د خپلې سپمې کيسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلی و. ويل يې :

په خدای چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړکه په غاړه يې غورځولی و .

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلی و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای ليدلی کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماوليده چې هماغه شان پروت و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يوځوان څو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همداسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، يو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه ونښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښورېدل، وينې ځمکه ختهه کړې وه او ګامونه يې ښويول.

غوږونو مو ټولولي چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو :
د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه زېره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟
د جيب شيان مې ورته راوېستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېليفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کارته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ننبه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وړه ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځوا ب نه و يوا ځې اوښکې يې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مور ټينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسياب

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عید ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته لیکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې یې په ځمکه ولګولې او بیا یې په عاجزۍ له لوی ښښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پیدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په لیدو یو نا څاپه زما په بدن د وېرې یوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عادیانو هغه حالت را په یاد شو ، چې د ورېځې په لیدلو خوشحاله وو او ویل:((هذا عارض ممطرنا ... الایه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سیوری یې و ، چې پر سر یې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، یو- یو تېرېده.

هلته به له یوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د یوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تو له شپه له همدې وېرونکې حالت سره مخ وم، هره شېبه مې د کانو د ورېدو په وېره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راتول وو، په منځ کې يوتن چې سپينه لونګۍ يې پرسر او له مخه يې ګڼه ږيره راتاوه وه ولاړ و، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو ..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يواځې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په یو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هدیرې په لور مې منډې کړې دا کلی مورِ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وویل :

دا کوم شریعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دین سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وایي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرینو !

طالبان دیني علماء وژني، انجینران، ډاکټران، عام خلک وژني، مونږ اسلامي جمهوریت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې درېدل بغاوت دی، د باغیانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونیو: له اسلامي جمهوریت او خلکو څخه دفاع یواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زمونږ د ټولو وجیبه ده .

زما څنګ ته ناست سپین ږیری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

مونږ خو نه پوهېږو، څه چې دیني عالمان وایي په هماغه عقیده لرو، ته راته ووایه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخیست، په سپینه ږیره یې رڼې اوښکې راغلې، پر اوږه یې راته لاس کېښود:

تاته وایم و ځوانه!

زمونږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ ولې دیني عالمان یوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ایښی و، هغه هماغه شان لګیا و. یو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتیا وه، خلک ټول تللي وو، سپین ږیري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم څه تاثیر به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له يوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټينګار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد مياشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازيګر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

يوه بل وويل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه – مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو دډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هيچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر قضا پر ماهیپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن یې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمریز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نيولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه يې پر اوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګونه کمېدله. د ما زيګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې يې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپين ږيري هغه کورته د تلو په نيت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ويل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و ، امريکايي جنګي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين ببوسه خلک يې داسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک وښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټو ل بدن يې په رپېدو شو ، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران او وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –وږی ۲۲

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته یو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماین) ترې پښې اخیستي، په سینه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په میلیونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه یوائې یو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بندلونه یې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وږی ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره یې خپلو بچیانو ته ښکلي او ښایسته رختونه اخیستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته یواځې نیمه سرېه ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وایي: خدایه ! ته عادل پاچا یې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې یې وخوځېدې.

شاید د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجیبه مخلوق دی؟ له خدایه عدالت غواړي خو خپله یې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاوان

د هاوان تورې شپېلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم ۱۲ - مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقمان رنځور شو

چې ځنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په يوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې يې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پوليس؛ هره يوه ته به يې، جلا - جلا وکتل او بيا به يې تکيه وکړه او سترګې به يې په چټ ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پربړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې يې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې ځنګه مې شاته وکتلې نو بيا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به يې يو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به يې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به يې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار يې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، يو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سيټ ته واوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن خوم تاريخ دی؟ يوه غبږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ويل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې يم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

-نه ، ته ډېر هوښيار هلک يې چې، دا دوا وخورې جوړ تيار به شې، بيا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ويده شم ، لالا مې وينم، يو نا څاپه ډزشي، او بيا مې لالا ټوټه - ټوټه شي، وينې يې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چيغه کړم، مور مې هم راويښه شي او بيا تر سهاره دواړه ويښ يوو.

د لقمان بيا سترګې سرې شوې، ژړ-ژړ يې ساه اخيستله، د دوا کڅوړه يې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار يې په غېږ کې ټينګ ونيو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستيکي پېښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غويي۲۱مه ، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مد افغان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امريکايي او انګريز يو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيچا فکر ورسره نه شته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایي غږکړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انګریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوایي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشر یوو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه یې د مارچ د اتمې (د ښځو نړیواله ورځ) په اړه؛ بیلابیل شعارونه لګېدلي وو . پر یوه لویه شنه ټوټه په سور رنګ لیکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته یوه میرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه یې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې یې چې په مړه کېږه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د میرمنې سترګې د هوټل په دروازه نښتې وې، شیبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ یې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و ، هوټل ته د ننوتلو زړه یې نه درلود. خو لکه چې په لیک پوهېده. چې څنګه یې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل یې له خپلو همنوعو څخه د یوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه یې وکړه خو دې سره بلنلیک نه و ، چا پرېښنبوده، را وتلې میرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې توري عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوایي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشیندارو شپیلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوایي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کماندېر چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چا سره غږېده او لاسونه یې خوځول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې خبرې یې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتیک Narcotics (نشه یې توکي) کلمه یې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر یوه تابوت په انګریزي نوم لیکل شوی و او له نوشتې یې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماویل ، داهم ځوان دی راځه اخري دیدار یې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانیست، تابوت له وړو څلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې ببرته پټ کړ ، وه ویرېدم، ماویل هڅې نه چې د نشه یې توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت میز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرېٍ تبی احساس می کاوه، مازیگر چی څنګه د کوټې له گرین هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راکړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چی له پخوا راهیسې د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد- جلال آباد پرلویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چی، دلته یې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې ځوک يې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غر دی.او په لمن کې یې خو ډېرین کورونه ودان دي. شاته هم یو لوړ غر دی خو شین نه دی او پر سريې د بهرنيو ځواکونو پوسته پرته ده او بيرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونیوه او بیا مې ویل: خبر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه یو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پیاله مې کېښوده.

هغه زیاته کړه: د کورخښتن په خپلو پټیو کې وابنه کول، چې راکټ یې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې، همدا شیبه یې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار یې په ډنډ وینو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ یې ورته د ویر په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنیانو پر پوسته هماغه شا بیرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲یمه، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا یواځې ناست و. مخامخ نړېدلې ختېینې کلا ته یې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و ، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټیټې ونې ولاړې وې.

بوډا یو ناڅاپه لړزې واخیست، پورته شو ، د کلا په لوریې منډه کړه، کلا ته نږدې یې غېږ پرانیسته:

شکر ، ټیټ شو تا به وې کوم ماشوم په سرښکلوي، لا سونه یې ببرته را ټول کړل، کړوپه ملایې سمه کړه ، پر نړېدلو دیوالونو یې نظر وګرځاوه او بیا یې یو دم رامنډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه یې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې یې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بیا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مرۍ تله راتله ، ډنډ سترګې یې زما په سترګو خښې کړې وې، او له ښو یې یوه – یوه اوښکه څڅېده .

یو دم یې خوله پرانیسته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نړېدلې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلانويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نږدې کلی ويني؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژېړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبږ _ غبږ لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ ولويد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيرې ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه ، شونډې به يې ببرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به ترې چيغه ووته .

ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي، چې رامنډې به يې کړې او پېښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه ! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د ښنو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګريوان شول.

د دواړو له خولو او پزو ويني رواني شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربيم ګړی ترمنځ شو، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يې چې خپلو کې جنګونه کوئ؟

سپيانو يو بل ته وکتل، سرونه يې وښورول شايد ويلي وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوسي سر

شايد لږ شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې يې هماغه شان پرانيستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غو ښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې ځنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حيران وم ، شېبه وروسته مې يو نا اشنا غږ واورېد ، ځانته مې پام شو خالي اسکليت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې يې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د ميدان وردګ له ډېرو شنو او ښکليو ولسواليو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زياته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بيا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قير شوی دی، د سترګو په رپ کې له ميدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې يوا ځې هغو ځايونو کې موټرورو کېږي چې ماينونو الوځولي دي .

تېر مازيګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ورورسېدم .

د واده ديګي د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په يوه ختين کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بيا يو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونيه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپيکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې يو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډايکونه ولګېدل او بيا ، سندر غاړي تکراري سندرې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ورته په کوتو، انګړ او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوړ اوړ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تپاکو ګټلې لوټونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي .

دا يوه انديښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړيدلي پلاستيکي سترنجۍ چې ځای – ځای، پرې وريژې پرتې وې، وغځېدم .

خوب نه راته، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وينځلو شور جوړ کړی و.

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندې وڅښم.

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمريني برېښنا ځراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلريز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو، يو نا څاپه به ، دوه- درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ويل، چې که بېرته وګرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پر تن و، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځايه يې سترې مشې راکړل دا پوليس د جلريز ولسوالۍ د سنګلاخ اوسېدونکی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ويل دلته مو يوه پوسته ده. ما ويل نو وياله کې څه کوې ؟ پوليس، د ټوپک شپیلۍ ماشين ته ونيوله
: د همدغه ماشين د ساتلو لپاره شپه په وينبه تېروو.

ما ويل: نو دا خو څوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی يې نه شي، خو سوزوي يې، په راکټ يې ولي .

شيبه غلی شوم ، ځان سره مې ويل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۷مه ،

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپينې ښکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو ښکو له منځه يې د شا ، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راوويست.

اجل نيولی يې څملاوه، په مری يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې وويست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه- ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو ، بې غيرته راته ښکاره شو .

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چرګ څه بې غيرته نسل دی، ښه يېويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يوا ځې ژړلې.

۱۳۸۹د لړم۱۱مه، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاموش کلی

ډېر عجيبه کلی دی، اوسېدونکي يې له شاوخوا ديرشو کلونو راهيسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې ميشت دي، خو ټولو په يوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعيت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هيڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوريدلي وو، خو پرون مازيګر مې وليده، ډېر ځنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تويې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هيڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چي خواته تېرېدونکيو لارويو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځايه نه دی، ولې به بېځايه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي ياست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلګرو شورويانو لاسپوځو، دغه کليوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بيا يې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سينې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځايونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سينو يې وينو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه يې سره کړه.

د وينو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ور نږدې کېدل، ځکه يوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کيرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته يې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشينونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسيزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هيڅ ونه ويل.

د هغوی له قاتلانو سره يې ملګرتيا پيل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکيو ته څه ونه ويل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو ووايئ؟ د دغه کلي ضد بېځايه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خير دی، موږ له اوسنيو او پخوانيو مجاهدينو د دغه کلي د قاتلانو د نيولو هيله نه کوو، خو يوه غوښتنه ترې کوو او ورته وايو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شين وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سيمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ چي دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو کليوالو ميندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور يې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکي به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډيو ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشروعه

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځیګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وینه روانه وه. ښه رانږدې شواو بیا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدینو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهیسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بریالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پیدا کړ او سیده یې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه یې وکړه. د مشر پر میز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ایښودل شوي وي.

موږ لا خبرو کې وو چې، یو تن په پوځي یونیفرم کې، چې د اوږو پر سرونو یې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو یې د بریتونو سرونه ځوړند وو را ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و ، يو اخې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له یوې ټلویزیوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت یې ټینګار کاوه،د خلکو رایو او افکارو ته یې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځینو وژل شویو او ژوندیو تنظیمي مشرانو دغه شان ټلویزیوني کلیپونه لیدلي او ویناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پایلې ته ورسېدم چې: تنظیمي مشران ډېره ښه خلک وو ، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۶۰۰۰۰ ماشومانو ، ځوانانو ، بوډاګانو او میرمنو ، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاریانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمریز کال و ، دا مهال د لغمان ولایت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نیولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو .

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه وږې بازان راواوښتې او بیا یې څو ځلې له سکروټو ډکې سینې په کلي خالي کړې.

شیبه وروسته موږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (ځمځه) نه داسې خړ پړ را ووتو چې یو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو یا یلولی و و.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګیو سره یو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورني حیوانات او مرغان د خپلو وینو په ډنډ کې پراته وو او هرچاته یې په ډکو سترګو کتلې.

ختین کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګیو غټ ور ،چې پر سر یې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شیبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکیو بچیو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ لیدلې چې، ځنګه ژر- ژر په ورتو غو ښو بد لیدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم. هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوې وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـ کرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو ، که نه يې مني نو رانږدې شه !

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه ، سپينه ډډه ښکاره شوه.

د ښېتې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و.

پلار ، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل : ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و ، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سرې راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوي دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سودا ګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، يو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدايه! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خيتې يې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سري میرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وړه پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر وېښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګوري .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه وړې ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی ترهغې ښاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټيان ټالی وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې وړۍ لمسۍ او بيا يې په مخ کې غوړولې پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود.

١٣٨٢، د روژې ١٢مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشونت

د کابل – سرینا پر هوټل (د سیمینار محوه خشونت علیه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شیبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او میرمنې چې، په غاړو کې یې طلایي زنځیرونه ځنګېدل را ووتې .

یوې چې، له غاښونو یې د کبابو پاتې شوني په وچکي راویستل، وویل: دغه شان سیمینارونه باید نور هم جوړ شي، موږ ښځې باید خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

یوې بلې چې پرشونډو یې تازه لب ستېک (لب سرین) راتېر کړی و ، په احتیاط شونډې ببرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترګه نه کتل، حقونه به یې تر پښو لاندې وو ، اوس دیمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه میندې یې مخ ته را تاوې شوې.

د یوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېې ییبله لور چې، له یخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نیولې وه .

یوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بیمار دي، تاسو ته د یوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې یوې میرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سلیقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو میندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې یې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، لیندۍ ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپۍ

لکۍ یې د دواړو پښو منځ کې نیولې وه، چنګه ملا کې یې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګیو خواته راغله. په شاتنیو پښو کېناسته ، اخوا د پخوا یې کتلې.

کله به یې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خیرات دیګیو خواته ولاړ کسان به یې ولیدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شیبه په شیبه یې شاته کتل، خو دا غړیو اخې همدې اورېده.

دا ځلې یې ښه شیبه شاته وکتل او بیا کړه وړه را پورته شوه، سر یې ځوړند نیولی و، په لګن کې ډېرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د یو تن ورپام شو، ببلچه یې پرې پورته کړه او بیا هغه شا په تخته ولوېده.

بیا یې سر پورته کړ او ورسره سم یې په تندي بله ببلچه وخوړه.

هلک ویل: دا ډېره بد سترګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بیا راغله، اجل یې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته چا غږ کړ او چې ژنګه روان شو ، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. موږ ما شومان ورپسې شوو.

سپی لوېده او پورته کېده، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو – ورو غږونه راتلل.

موږ پښه ونیوله، سپی په ښېدو - ښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو ، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو ، د هغې له خولې وینې څڅېدې، خو وړو بچیو یې په وچو تیونو کې شیدې لټولې.

۱۳۸۹، د چنګاښ ۲۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريسې يو تور نا اشنا موټرچې، خداى خبر، له څومره خيانته وروسته به يې قيمت پوره شوى وي؟ جوخت را روان دى.

په سپين رنګه پيک آپ کې، ماشيندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قير سړک د خوشې کېدو داسې ګوابښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوى په پيسو قير شوى وي .

ترڅو زمونږ موټر پوره قيرسړک پرېښوده، هغوى را ورسېدل، را جوخت شول او بيا شاته څوکۍ کې ښيښې ته ناستې ماشومې چيغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه ونيول، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور رياست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایبټ آباد په غره کې

ویښتان مې تازه وینځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم چې څنګه مې د مخې ویښتان شاته اړول هنداري ته څېر شوم، یوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ایښی و ، د هغه پر یوه تصویر مې سترګې ولګېدې او بیا مې څیرې- څیرې کړ.

ځای پرځای کیناستم، په تنده مې لاسونه کېښودل او بیا مې ذهن نږدې یوه نیمه لسیزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبې رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ایبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلین هم، حیران – حیران، د کار په تمه ولاړ وو .

یو نیم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به یې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بیا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا امیده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پیدا نه شو ، مازیګر بیا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شیبه وروسته، یو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

یوه غږ کړ: کابلیانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته وروختو او بیا د غرونو منځ کې په یوه نرۍ لاره، یوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم خادرونه غوړولي وو ، دا ځای یوه پخوانۍ هدیره وه، چې د پیپل ونو ګور خانونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو دا سې ښکارېده، لکه نږدې یوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هیڅ نه وو ، یو- یو غټ میږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو په ځینو ښاخونو کې غنو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غنې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کلیوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شیبې و درېدل او بیا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو مورې په داسې یوه زړه هدیره کې وو چې، مړي یې هېر شوي وو ، یوه ډیوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه –دوه کسان تقسیم شول. یوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نیالګي وو ، چې بېخونه یې په تورو پلاستیکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ویستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نیالګی به یې کیناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستې سره سریخ شوه، د ګُلنګ لاستی باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمورږ په وطن کې اور بل و او تنظیمي مشرانو مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی –لوګی کابل درېده، چې څنګه یې په ښایسته ماڼیو سرې مرمۍ خولې لګوي، څنګه یې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تیږه ولګېده او بل سر یې زما په تنده خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه ، دواړو لاسونه کې مې سرټېنګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بیا چې مې څنګه لرې کړل نو د وینو شر، شو .

په غره کې هیڅ نه و ، خو بېخ کې یې یو شین ډنډ و ، چې د نږدې کلیو ښاروېو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وینې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شیندلې خو وینه نه درېده، نور سست شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې مې تنظيمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاويده راتاوېده، ما ويل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه ابادول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بيا لانده شول، ماويل که بيا د ايبټ آباد په غره کې يم او بيا مې په ټنډه د ګلنګ ځوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځيرې کړي اخبار کې مې د تنظيمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰- د زمري ۲۰مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم اېښودو ځای لېدل کېده، يو اځې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غړونه هم را رسول.

باد ، د ونو لغړ خاښونه يو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او يو اځې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هدېرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او يامې له مرۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زمونږ په ځوانيو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چابه په کړس –کړس وخندل او بيابه يې سرونه ښه را نږدې کړل :

مونږ وژل شوي نه يوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بيا به تېولو لاسونه را اوږده کړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و ، يوازې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم !

۱۳۹۰، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن یې پرانیست. د پړانګ څلورو نویو زېږېدلو بچیو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په یوه ژوبڼ کې له یوې مور څخه یو وار زیږیدلي وو.

ننداري ته یې غټې او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بیا ځینو کسانو ورسره په ډېرې لیوالتیا ګډ تصویرونه هم واخیستل.

د دې ټلویزیوني پروګرام چلونکي ویل چې، د یادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چینل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ایران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سیمو کې وو.

ځان سره مې ویل: مورې سره هم عکسونه واخلئ، زمونږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتكو ، له غړونو سره سم په باغ كې په جوړه شوې خمخه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل كړې لكه مورې پسې چې خمخې ته رانوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمخه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غوږونو مو لاسونه ټينګ ايښې وو ، خو چې كله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډيرشدت نه له غوږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتكو غږونه ورک شول،په يو بل ناري وشوې چې ټولو ځوابونه وركړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې كولی. خولې مو له خاورو ډكې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حركت نه كاوه.

خمخه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نړدې- نړدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې كوچنۍ سورى درلود ، دغه سورى په لوټو او ډېرو چې بمبار كې له ديوالونو جلا شوي وې، بند شوى و ، په ډېرې خوارى ترې راووتلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويالي وچې وې. چرګان او هوايي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ځاروېو پړې شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه ببرته يې کېښوده، هغه په ملا غته پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای ـ ځای اوروونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته يې غځېدلی لښتی وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چيغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بيا وسنګېد، څو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې ببخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بيا به يې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونۍ حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سر ايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر خاروي له منځه لاړل، خو ما ته اوس هم هماغه سپی یادېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لویه خدایه! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بښنه غوښته، خو قاتلان نه یوازې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه،

مهترلام بنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکي

کلی خاموش و، په خالي کوڅو کې یې تش باد لګېده، ډېر وګرځېدم، هیڅوک مې پیدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

یو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کلیوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کلیوال مې ټول غلي وو، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هیچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

یو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شویو کلیوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نيکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږديو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نيکه !

ستا لمسيان يو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسيانو وينو سور کړی دی .

نيکه!

اوس هغه سپين پټکي، چې سرونه به پرې ښايسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نيکه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نيکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پښوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نيکه !

زمونږ لاسونه په وينو سره دي، مونږ يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نيکه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسيانو همدا اوس قيامت دی، را پورته شه او بيا د يوې ونې ډډ ته تکيه وواهه، لاسونه پاک دربار ته پورته کړه او د زړه له تله ووايه :

دا وګړي ډېر کړې خدايه ! لويه خدايه - لويه خدايه !

نيکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسيان يو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم څوک پاتې نه شي او بيا به ستا دعا لکه ستا د لمسيانو برخليک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب يم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ـــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ـــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ـــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ـــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکټيويټي ـــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی
خدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ـــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــ ليکوال: ځارنوال احمد منګل خان

• دماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــ ډاکټر عبدالباري

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما سوی(د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکي ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library